

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobců: a) Ing. J. V., nar. X, b) Ing. L. V., nar. X, oba bytem X, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor životního prostředí, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22.8.2011 č.j. 087400/2011/KUSK a č.j. 087404/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba směřuje proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22.8.2011 č.j. 087400/2011/KUSK, kterým bylo rozhodnuto odvolání žalobkyně Ing. L. V. proti rozhodnutí Městského úřadu Dobříš ze dne 4.4.2011 č.j. MDOB 8095/2011/For, jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny podle § 87 odst. 2 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustila výstavbou dvou dřevostaveb a oplocení na pozemku parc. č. 1896/137 o celkové výměře 11.848 m², který byl na základě územního rozhodnutí rozdělen tak, že jedna z dřevostaveb se nachází na pozemku parc. č. 1896/137 o výměře 6.747 m² a druhá na pozemku parc. č. 1896/2003 o výměře 4.162 m². Uvedené stavby byly postaveny bez souhlasu orgánů ochrany přírody. Žalobkyně se tímto jednáním dopustila narušení krajinného rázu nesplněním povinnosti podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Faktické práce na uvedených stavbách probíhaly po 19.3.2010 až do října 2010. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta podle § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny ve výši 6.000,- Kč. Zároveň jí byla uložena povinnost uhradit částku nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze změnil toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně ve výroku, který se týká nákladů správního řízení, jinak rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

Žaloba dále směřuje proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22.8.2011 pod č.j. 087404/2011/KUSK, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce Ing. J. V. proti rozhodnutí Městského úřadu Dobříš ze dne 4.4.2011 č.j. MDOB 7970/2011/For, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny tím, že narušil krajinný ráz nesplněním povinnosti podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny výstavbou dvou dřevostaveb a oplocení na pozemku č. 1896/139 o celkové výměře 11.848 m², který byl na základě územního rozhodnutí rozdělen tak, že jedna z dřevostaveb se nachází na pozemku parc. č. 1896/137 o výměře 6.747 m² a druhá na pozemku parc. č. 1896/2003 o výměře 4.162 m². Uvedené stavby byly postaveny bez souhlasu orgánu ochrany přírody. Faktické práce na uvedených stavbách probíhaly po 19.3.2010 do října 2010. Žalobci pak byla podle § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a uložena povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Napadeným rozhodnutím pak k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí změněno pouze ve výroku o povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení a ve zbytku bylo potvrzeno.

Žalobci podali společně proti oběma rozhodnutím žalobu, v níž se domáhají zrušení obou rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, t.j. Městského úřadu Dobříš, odboru životního prostředí. Žalobci v žalobě namítli jednak procesní pochybení na straně správních orgánů i nesprávné posouzení naplnění znaků přestupku. Žalobci namítají, že žalovaný porušil ust. § 3, § 50 odst. 3 správního řádu. Domnívají se, že jsou postihováni na základě předpisů, které nabyly účinnosti teprve poté, co měli přestupek spáchat, neboť stavbu zahájili v květnu 2009 a rada Středočeského kraje až dne 14.9.2009 schválila vyhlášení přírodního parku Hřebený s vyhlášením dne 11.11.2009.

Dle žalobců správní orgán nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Poukázali na to, že žalovaný k námitce žalobců v odůvodnění napadených rozhodnutí uznal, že svědecké výpovědi nejsou zcela vypovídající, a také uvedl, že výpovědi svědků v tomto případě nejsou zásadní pro posouzení odpovědnosti a zániku odpovědnosti za přestupek.

Žalobci dále spatřují pochybení v nepřezkoumatelnosti správních úvah žalovaného a tím porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobci uvedli, že ke spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny nepostačuje pouhé nesplnění povinnosti podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale také hodnověrné posouzení toho, zda došlo skutečně k narušení krajinného rázu. Žalobci uvedli, že správní orgán, tedy orgán ochrany přírody, nepředložil přezkoumatelnou úvahu při hodnocení toho, že činností žalobců byl narušen krajinný ráz. V tomto případě dle žalobců žalovaný nepodal bližší odůvodnění, proč byl podle jeho názoru narušen krajinný ráz, přestože to vyvrací oba vyhotovené znalecké posudky, konkrétně posudek AOPK znalce Mgr. J. Š. a posudek znalce Ing. F. F.. Žalobci uvedli, že znalecké posudky měly navíc velmi shodné závěry, které mají nepochybně vysokou vypovídající a důkazní hodnotu. Žalovaný pak i přesto uvedl, že i když změna krajinného rázu nebude závažná, přesto k určitému narušení došlo. Má na mysli určitým narušením krajinného rázu za situace, kdy vliv na krajinný ráz vyloučily dva znalecké posudky, k těmto posudkům se nevyjadřuje. Žalobci namítli, že výklad žalovaného by znamenal, že každá stavba v přírodním

parku a nejen v něm, ačkoli je v souladu s územním plánem a jde o stavbu dočasnou, by měla narušit krajinný ráz, a to navzdory opačným závěrům vyplývajícím ze znaleckých posudků. Dle žalobců je takový závěr zcela nepřezkoumatelný, neboť chybí úvaha, jakými konkrétními skutkovými aspekty krajinného rázu, tedy tím, co tvoří přírodní a kulturní a historickou charakteristiku místa, se žalovaný zabýval, t.j. jaké jsou zde významné krajinné prvky, příp. kulturní dominanty, a jaké konkrétní aspekty staveb jsou určující pro zachování harmonického měřítko a harmonických vztahů v krajině v daném případě. Žalobci poukázali na to, že žalovaný vycházel při posouzení věci i z toho, že se stavba nachází v přírodním parku Hřebený, avšak z toho dle žalobců jistě vycházeli oba znalci, kteří došli ke shodným a pro žalobce příznivým závěrům.

Žalobci dále vytýkali porušení ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, kdy dle jejich názoru prvoinstanční orgán při určení druhu sankce a její výměry nepřihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, a míře zavinění, pohnutkám a osobám žalobců.

Žalobkyně Ing. L. V. namítala, že nebyla posouzena její míra zavinění ve vztahu k zavinění jejího manžela. Správní orgán vycházel pouze z toho, že pozemek a stavby jsou předmětem SJM. Dle žalobců je použití odkazu na § 145 občanského zákoníku v tomto případě nepřiléhavé a nesmyslné.

Žalobci dále uvedli, že nebylo zohledněno možné promlčení přestupku podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Uvedli, že je podstatné určení okamžiku, kdy měl být narušen krajinný ráz místa, tedy spáchán údajný přestupek. Uvedli, že přestupkové řízení bylo zahájeno až před dokončením přístřešků na podzim 2010. Stavební práce však byly zahájeny v květnu 2009.

Žalobci dále vytýkali správnímu orgánu I. stupně to, že nepostupoval shodně ve všech případech a s touto námitkou žalobců se řádně nevypořádal. Žalobci uvedli, že zcela srovnatelné zemědělské stavby se nacházejí v přímém sousedství. Jejich odvolací důvod nebyl ani vyvrácen ani hodnověrně zpochybněn.

Žalobci dále namítali, že v projednávaném případě bylo nestandardní použití svědecké výpovědi pracovnice odvolacího orgánu, a to úřední osoby Ing. J. Š. z odboru životního prostředí Krajského úřadu Středočeského kraje. Žalobci uvedli, že toto vyvolává pochybnosti o nepodjatosti žalovaného. Uvedli, že podle § 14 správního řádu je vyloučena ze všech úkonů a řízení každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Žalobci uvedli, že žalovaný na tuto námitku uvedl v rozhodnutí o odvolání, že se Ing. Š. nepodílí na rozhodování v předmětné věci. Žalobci uvedli, že toto není pravdivé, neboť úřední osoba Ing. J. Š. věc vyřizovala, o čemž vypovídá záznam o nahlížení do spisu. Tato osoba se podílela na procesu umísťování staveb v řízení vedeném žalovaným, kdy za žalovaného se vyjadřovala k zásahu do krajinného rázu.

Žalobci rovněž namítli, že došlo k porušení ust. § 131 správního řádu, neboť žalobci v odvolacím řízení navrhovali, aby Ministerstvo životního prostředí převzalo místo podřízeného odvolacího orgánu Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, vedení odvolacího řízení. Žalovaný však, aniž by o návrhu žalobců Ministerstvo životního prostředí vyrozuměl nebo postoupil věc k vyřízení, takový návrh

žalobců ignoroval a v odůvodnění uvedl, že okolnosti aplikace § 131 správního řádu nenastaly a není důvod protahovat řízení změnami příslušnosti. Žalobci se domnívají, že žalovaný měl povinnost podnět žalobců postoupit nadřízenému orgánu.

Žalobci pak z uvedených důvodů navrhli, aby soud žalobě vyhověl, obě napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a zároveň zrušil i obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a odkázal na stanovisko, které bylo zaujato v napadených rozhodnutích. Uvedl, že žalobci požádali dne 22.5.2009 o povolení na stavbu oplocení na pozemku parc. č. 1896/137 v k.ú. Dobříš. K tomuto oplocení se dne 12.6.2009 vyjádřil Městský úřad Dobříš, tak že nesouhlasí s oplocením tohoto pozemku. Žalobci již v červnu 2009 věděli, že nemají souhlas orgánu ochrany životního prostředí s oplocením. Dne 14.9.2009 rozhodl Středočeský kraj nařízením č. 4/2009 o vytvoření Národního parku „Hřebený“. Dne 19.3.2010 byla provedena státní kontrola v terénu a bylo zjištěno, že na pozemku parc. č. 1896/137 se nenachází žádné stavby. Z místa byla provedena fotodokumentace. Dne 24.3.2010 potvrdil Krajský úřad Středočeského kraje závazné stanovisko orgánu ochrany přírody o nesouhlasu s oplocením uvedeného pozemku. Dne 20.4.2010 požádali žalobci opět o povolení oplocení pozemku, nyní rozděleného na tři části. K tomuto oplocení se dne 18.5.2010 Městský úřad Dobříš vyjádřil tak, že nesouhlasí s oplocením tohoto pozemku s odůvodněním nesouhlasu. Dne 1.11.2010 byla provedena státní kontrola v terénu a bylo zjištěno umístění a provedení oplocení na pozemku parc. č. 1896/137. Z místa byla provedena rozsáhlá dokumentace provedených prací.

Žalovaný dále uvedl, že vyhlášení přírodního parku není podmínkou ke stanovení omezení využití území, které by znamenalo jeho zničení, poškození nebo narušení stavu tohoto území. Uvedl, že žalobci společně a nerozdílně požádali o povolení oplocení pozemku parc. č. 1896/137. Žalovaný poukázal na to, že podle § 87 odst. 2 písm. h), resp. ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny není stanovena intenzita snížení nebo změny krajinného rázu. Stačí pouhá možnost snížení a narušení stavbou, kterou posuzuje orgán ochrany přírody na základě své odborné způsobilosti. Toto posuzuje při žádosti o provedení určitého zásahu, který nepovolí. Stačí potom, aby takováto nepovolená stavba byla provedena, aby byla naplněna skutková podstata tohoto přestupku. Žalobci zpochybňovali odborné znalosti pracovníků orgánu ochrany přírody.

Žalovaný uvedl k námitce uvedené pod bodem 7. žaloby, která se týkala porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, že i tato námitka je pouze obecná a nekonkrétní. Uvedl, že údajné zemědělské stavby v okolí pozemku žalobců, na které žalobci odkázali a které považují za zcela srovnatelné s jimi provedenými stavbami, mohou být stavby vybudované v historicky dávno před účinností zákona o ochraně přírody anebo to mohou být také stavby, které orgán ochrany přírody shledal jako nenarušující krajinný ráz anebo také stavby, které jsou stejně tak jako stavba žalobců ve správním řízení směřujícím k jejich odstranění. Žalovaný uvedl, že bez konkrétního určení jimi namítaných staveb se nemůže k této námitce blíže vyjádřit a zabývat se jí.

K námitce porušení ust. § 131 správního řádu žalovaný uvedl, že nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít mimo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně, týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí, jde-li o řízení s velkým

počtem účastníků nebo u věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní právní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízených správních orgánů. Žalovaný uvedl, že ani jedno z těchto hledisek žalobci nesplňovali, návrh na převzetí řízení adresovali žalovanému, který je vyhodnotil jako podnět pro podání návrhu nadřízenému orgánu. Žalovaný neshledal důvod pro návrh na změnu místní příslušnosti. Žalovaný uvedl, že toto podání není podnětem k zahájení správního řízení, ale je to pouze návrh na úpravu vedení řízení a správní orgán o tomto nevede správní řízení. Pouze vyhoví nebo nevyhoví. Žalobci mohli a měli požádat přímo nadřízený orgán.

Žalovaný dále odkázal na odůvodnění rozhodnutí, pokud jde o posouzení materiálních znaků přestupku, a odkázal rovněž na hodnocení otázky zavinění, kdy žalobci nepopírali a v protokolech u ústního jednání potvrdili provádění prací. Žalovaný rovněž poukázal na to, že v žádosti o povolení oplocení byly podpisy obou manželů a je nesporné, že úkony směřující k vybudování oplocení prováděli oba žalobci.

K zásahu do krajinného prvku dle žalovaného došlo v období od 19.3.2010, kdy proběhla státní kontrola a pozemek byl bez staveb, do října 2010, kdy při státní kontrole již oplocení a stavby stály. Žalobci do protokolu uvedli, že stavební práce probíhaly v létě 2010. Rozhodnutí správního orgánu nabyla právní moci dne 29.8.2011. Žalovaný uvedl, že s ohledem na trvající (pokračující) přestupek zásahem do krajinného rázu bylo rozhodnutí vydáno a nabyla právní moci v zákonné lhůtě. I v případě pouze teoretické úvahy, že dnem spáchání přestupku je dokončení prací narušujících krajinný ráz, tedy ke dni 30.10.2010, pak nabytí právní moci obou rozhodnutí 29.8.2011 je v zákonné lhůtě jednoho roku.

K námitce žalobců namítající porušení ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o úřednících územních samosprávných celků (zákon 312/2002 Sb.) žalovaný uvedl, že pracovnice Krajského úřadu Středočeského kraje provedla z titulu své pravomoci státní kontrolu na místě zásahu do krajinného rázu. Výkonem státním kontroly jedním úředníkem se nestává automaticky podjatým celý správní orgán. Navíc tato pracovnice se rozhodování o odvolání žalobců proti uložené pokutě neúčastnila. Námitka žalobců, že stejná osoba rozhodovala o umístění stavby a účastnila se na státní kontrole, je námitkou do správního řízení, které není předmětem této správní žaloby. Orgán ochrany přírody je nadán právy a povinnostmi a při jejich uplatňování se účastní různých správních řízení. nelze tedy automaticky, jak tvrdí žalobci, předpokládat jeho podjatost. Žalobce uvedl, že žalobci mohli a měli kdykoli za řízení namítat konkrétní důvody podjatosti konkrétního pracovníka a takovými námitkami by se správní orgány obou stupňů zabývaly. Žalobci v žalobě nekonkretizovali, jakých porušení se úředníci dopustili.

Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Náhradu nákladů řízení nežádal.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas všichni účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu.

Žalobci společně požádali dne 22.5.2009 odbor životního prostředí MÚ Dobříš o udělení souhlasu s oplocením pozemku parc. č. 1896/137 v k. ú. Dobříš za účelem kombinované rostlinné a živočišné produkce.

Odbor životního prostředí Městského úřadu Dobříš se k tomuto stavebnímu záměru vyjádřil a vyslovil nesouhlas s oplocením této parcely. Odkázal přitom na územní plán města Dobříše, který neumožňuje umístění jakékoli stavby na uvedenou parcelu. Umístěním stavby by došlo k zaplacení volné krajiny a zhoršení její přístupnosti.

Toto závazné stanovisko bylo potvrzeno Krajským úřadem Středočeského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, kdy toto stanovisko potvrzovala Ing. J. Š., referentka oddělení ochrany přírody a krajiny. V tomto stanovisku pak bylo uvedeno, že by bylo zasahováno do hodnot přírodního parku Hřebeny, který byl schválen Nařízením Středočeského kraje č. 4/2009 ze dne 14.9.2009. Bylo odkázáno na to, že přírodní park byl v předmětné lokalitě zřízen z důvodu zachování krajinného rázu zalesněné pahorkatiny zejména s lesními komplexy a částmi přírody blízkých bučin a smíšeného lesa s rozptýlenými věkovitými stromy na charakteristickém geologickém podloží s významnými přírodními a estetickými hodnotami a s řadou kulturně historických památek.

Soud k tomuto potvrzení závazného stanoviska uvádí, že Ing. J. Š., na jejíž účast v řízení poukazovali žalobci v podané žalobě, v tomto případě nerozhodovala ve věci přestupku žalobců, ale vydávala stanovisko k posouzení územního souhlasu na stavbu. Jednalo se tedy o jiné řízení, které nesouviselo přímo s řízením přestupkovým. Jednalo se o řízení o žádosti žalobců o povolení na oplocení uvedeného pozemku.

Soud s ohledem na toto zjištění, které vyplývá z obsahu správního spisu, považuje námitku žalobců týkající se pochybností o nepodjatosti žalovaného, za nedůvodnou. Pokud se pak žalobci domnívají, že tato pracovnice odboru životního prostředí neměla již ve věci vydávat stanovisko nebo se podílet na posouzení, zda bylo stavbou provedenou žalobci zasaženo do místního krajinného rázu, měli se již v průběhu správního řízení domáhat posouzení otázky, zda je možno považovat tuto pracovníci za podjatou. Ze správního spisu je zřejmé, že se žalobci nedomáhali posouzení této otázky. Pokud tak činí až v žalobě, považuje soud toto jejich tvrzení za účelové.

Ze spisu soud dále zjistil, že oznámením ze dne 29.11.2010 bylo zahájeno řízení o přestupku obou žalobců a bylo ve věci nařízeno jednání. Podkladem k tomuto jednání byla fotodokumentace, která byla pořízena při provedené státní kontrole dne 1.11.2010 na pozemku parc. č. 1896/137 kat. území Dobříš.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že na leden 2011 bylo předvoláno v této věci několik svědků, kteří učinili do protokolu výpovědi týkající se předmětné stavby a doby její výstavby.

Tyto skutečnosti dle názoru soudu nejsou skutečnostmi, které by byly rozhodující pro posouzení této věci. Je nepochybné, že sám odbor životního prostředí při provádění státní kontroly zjistil, kdy stavby na pozemku byly postaveny a věděl při provedení kontroly ze dne 1.11.2010, o jaké stavby se jedná. Výpovědi svědků jsou pouze podpůrné a nejsou pro posouzení skutečnosti, kdy byla stavba oplocení a přístřešků realizována, rozhodující.

Námítka žalobců vznesená v žalobě, která se týká hodnocení těchto výpovědí žalovaným, není proto považována soudem za důvodnou v tom smyslu, že by výpovědi svědků a jejich hodnocení bylo důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud v tomto dává žalovanému za pravdu, že výpovědi svědků nejsou v tomto případě zásadní ani pro posouzení odpovědnosti ani pro posouzení zániku odpovědnosti za přestupek. V tomto případě je nezpochybnitelná skutečnost, že na předmětných pozemcích se nacházejí uvedené stavby.

Pokud se týká námítky, kterou žalobci vznesli v žalobním bodě 1., kdy tvrdili, že jsou postihováni s použitím předpisů, které nabyly účinnosti teprve poté, co měli přestupek spáchat, kdy je v žalobě uvedeno, že stavbu zahájili v květnu 2009 a teprve poté v září 2009 rada Středočeského kraje schválila vyhlášení přírodního parku Hřebeny, poukazuje soud na to, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že stavba mohla být zahájena až v květnu 2010, nikoli 2009, jak je v žalobě uváděno. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobci měli úmysl oplotit celý pozemek a požádali o povolení již v květnu 2009, avšak, jak z dopisu ze dne 14.4.2010 adresovaného Městskému úřadu Dobříš, odboru životního prostředí, vyplývá, žalobci od oplocení celého pozemku upustili a po rozdělení předmětného pozemku žádali o souhlas s oplocením části C uvedeného pozemku po rozdělení. K tomu připojili o nákreš. Z těchto dokladů je zřejmé, že ještě v tuto dobu nebyl plot postaven. Soud proto nepřisvědčil žalobcům v tom, že jsou postihováni s použitím předpisů, které nabyly účinnosti teprve poté, co měli přestupek spáchat.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobcům nebylo povoleno k realizaci oplocení na předmětném pozemku dáno. Přesto, jak vyplývá z provedené státní kontroly, toto oplocení vybudovali včetně přístřešků. Při kontrole provedené dne 1.11.2010 bylo zjištěno, že na pozemku parc. č. 1896/137 v kat. území Dobříš se nachází drátěné oplocení o výšce 1,7 metru, jehož dolní část je do výšky cca 0,5 metru zpevněna dřevěnými prkny. Oplocena je celá parcela s výjimkou volného pruhu o šířce cca 6 metrů, která se táhne napříč celým pozemkem východozápadním směrem. Na uvedené parcele se nacházely také dvě rozestavěné dřevostavby.

Jednání žalobců, kteří realizovali tuto stavbu, bylo správním orgánem I. stupně posouzeno jako přestupek podle § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle tohoto ustanovení se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že naruší krajinný ráz nesplněním povinnosti podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny k umístování a povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.

Správní orgán vyšel z toho, že předmětnou stavbou, která nebyla povolena, byl narušen krajinný ráz.

Bylo přitom vycházeno i ze záznamu pochůzky v terénu, která se týkala posouzení žádosti žalobců o povolení oplocení předmětného pozemku. Tato pochůzka se konala 19.3.2010 a účastnili se jí za Krajský úřad Středočeského kraje Ing. J. Š. a za Městský úřad Dobříš Ing. L. F.. Ze záznamu z této pochůzky je zřejmé, že se na předmětném pozemku žádná stavba v tuto dobu nenacházela. V záznamu bylo provedeno hodnocení dopadu předmětné stavby do místního krajinného rázu. Konstatováno bylo, že pozemek je ornou půdou ve volné krajině a nachází se v enklávě lesní zeleně. Je součástí regionálního biocentra

a není územním plánem obce schválen k zástavbě. Realizací uvažované stavby by bylo negativně dotčeno harmonické měřítko a snížena estetická hodnota předmětné lokality a byla by také plánovaným oplocením zhoršena prostupnost krajiny i v případě rozdělení pozemku na dvě části s průchodem. V tomto záznamu bylo rovněž odkázáno na to, že se pozemek nachází na území přírodního parku Hřebený stanoveného Nařízením Středočeského kraje ze dne 14.9.2009.

Z výpovědi Ing. L. F., která ve věci vypovídala jako svědkyně, lze tyto skutečnosti znovu ověřit. Je nepochybné, že se při konání pochůzky dne 19.3.2010 na předmětném pozemku žádné oplocení ani stavby nenacházely.

V této věci byly podány dva znalecké posudky, jeden Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR (AOPK) a druhý podal znalec Ing. F. J. F. z oboru ekonomika a zemědělství, odvětví zahradní architektura, krajinný ráz, arboristika, zahradnictví a ovocnářství, ceny ovocného stromoví a okrasných dřevin, zemědělská činnost a zemědělské pozemky, ceny a odhady škod způsobených různými vlivy, ceny drobných staveb; škody zvěří a na zvěři, ceny pozemků, zemědělských a zahradních kultur.

Na základě provedeného dokazování pak správní orgán I. stupně rozhodl dne 4.4.2011 pod č.j. MDOB 7970/2011/For a č.j. MDOB 8095/2011/For tak, že shledal vinnými oba žalobce ze spáchání přestupku podle § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny tak, jak bylo již shora uvedeno. Oběma žalobcům byla uložena pokuta každému ve výši 6.000,- Kč. Bylo rozhodnuto i o povinnosti účastníků uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění uvedených prvostupňových rozhodnutí vyhodnotil správní orgán znalecké posudky, které byly ve věci vypracovány. Uvedl, že správnímu orgánu byl obviněnými předán znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. F. J. F., v němž v bodě 6. zhodnocení předmětu posuzování, t.j. zásahu do krajinného rázu výstavbou oplocení a drobné stavby na předmětném pozemku (pozemcích) uvádí: „*Z pohledu ochrany krajinného rázu lze konstatovat, že předložený záměr umístovaný do krajiny v dotčeném krajinném segmentu Dobříšska nezasáhne takovou měrou do krajinného rázu, že by jeho hodnotu neodvratitelně snížil nebo poškodil. Vždyť v tomto krajinném segmentu se již podobné stavby vyskytují, tedy jsou již nositelem změny krajinného rázu tohoto krajinného segmentu, který dle provedené analýzy nezhorší hodnotu krajinného rázu.*“

Správní orgán I. stupně vycházel i ze znaleckého posudku podaného AOPK ČR, z něhož vyplynulo, že umístění předmětných dřevostaveb a oplocení má na estetické a přírodní hodnoty místa pouze slabý vliv. Bylo vycházeno i z toho, že dřevostavby a oplocení nezasahují do zvláště chráněných částí přírody a nenarušují významné krajinné prvky ani kulturní dominanty. Závěr znaleckého posudku pak vyzněl tak, že provedené stavby mají nejvýše slabý vliv na krajinný ráz a míra závažnosti změny krajinného rázu vyvolaná předmětnými stavbami je velmi nízká.

Správní orgán vyšel pak při posouzení naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku z toho, že stavby byly realizovány přes nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody Městského úřadu Dobříš, kdy dle znaleckých posudků je zásah minimální, pokud jde o krajinný ráz, k tomuto zásahu přesto touto realizací stavby došlo. Správní orgán dospěl k závěru, že i v případě, že realizovaná stavba hodnotu krajinného rázu nezhoršila, jedná se přesto o narušení krajinného rázu, neboť i za dané situace k narušení krajinného rázu došlo,

byť v malém rozsahu. Tento závěr pak měl vliv i na výši uložené pokuty. Při stanovení pokuty rovněž vycházel správní orgán I. stupně z toho, že se jedná o uložení pokuty dvěma subjektům v rámci jedné rodiny. Správní orgán rovněž odůvodnil to, že byla shledána míra zavinění na straně obou manželů, kteří mají pozemky ve společném jmění manželů.

Žalobci se proti rozhodnutí odvolali a o odvolání pak rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími tak, jak bylo již shora uvedeno.

Soud při posouzení žalobních námitek vyšel z odůvodnění napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že nelze žalobcům přisvědčit v jejich námitce, že napadená rozhodnutí nejsou odůvodněna v souladu se správním řádem (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Žalovaný se podrobně zabýval posouzením otázky naplnění formálních a materiálních znaků přestupku. Poukázal na to, že přestupkem může být i zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné. Dospěl pak k závěru, že v tomto případě jednání žalobců porušilo zájem společnosti, a to zákon o ochraně přírody a krajiny. Správní orgán spatřuje společenskou nebezpečnost v tom, že žalobci přes nesouhlas orgánů ochrany přírody realizovali předmětnou stavbu a museli si být tak vědomi toho, že jejich jednání směřovalo proti veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny. Je tedy nepochybné, že přes nutnost souhlasu orgánu ochrany přírody k postavení předmětných staveb stavby realizovali i přesto, že mohl dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu.

Žalovaný se rovněž zabýval podklady, z nichž vycházel správní orgán I. stupně, a to v tomto případě znaleckými posudky, které byly v řízení předloženy. Poukázal na to, že znalecký posudek pro správní orgán nemusí být závazný, správní orgán pouze důkazy, které byly předloženy, hodnotil se závěrem, že i přes stanoviska znalců k určitému narušení krajinného rázu došlo. Správní orgán konstatoval, že na základě vyhodnocení znaleckých posudků dospěl k závěru, že došlo, i když v míře nepatrné, ke snížení krajinného rázu provedenými stavbami. Vyšel přitom i ze stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, orgánu ochrany přírody, který zaujal stanovisko, že realizace oplocení a dřevostaveb bude nepřiměřeným narušením krajinného rázu. Toto bylo uvedeno i v jeho stanovisku k žádosti žalobců o povolení těchto staveb.

Soud nedal za pravdu ani tvrzení žalobců, že došlo k porušení § 56 správního řádu, kdy žalovaný měl provést a zohlednit důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Z odůvodnění obou napadených rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný podrobně zabýval důkazy, které byly v průběhu správního řízení provedeny. Vyhodnotil i znalecké posudky, které byly ve věci vypracovány. Soud proto tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Žalobci dále vytýkali žalovanému, že se nezabýval jejich odvolacími námitkami, které se týkaly postupu prvoinstančního orgánu při určení druhu sankce a její výměry a nepřihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám a osobám žalobců. Žalobci v této souvislosti poukázali na to, že se snažili spolupracovat se stavebním úřadem Městského úřadu Dobříš i odborem životního prostředí.

Soud po zhodnocení odůvodnění napadených rozhodnutí, kterými bylo rozhodováno o odvolání žalobců, dospěl k závěru, že se žalovaný s námitkami, které se týkaly odůvodnění uložené výše pokuty, dostatečně zabýval. Vyšel z toho, že správní orgán I. stupně vyhodnotil výši pokuty právě s ohledem na dokazování v této věci, kdy vyšel ze závěrů posudků, z nichž

vyznělo, že pokud jde o zásah do krajinného rázu, jedná se o zásah minimální. Byl zohledněn i fakt, že se jedná o přestupce z jedné rodiny. Bylo vycházeno i z toho, že maximální rozpětí je až 20.000,- Kč. Jako přitěžující okolnost byla hodnocena skutečnost, že žalobci realizovali předmětné stavby i přes negativní stanovisko orgánu ochrany přírody. Soud neshledal, že by se při určení výměry sankce dopustil žalovaný porušení ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobci rovněž žalovanému vytýkali, že neposoudil individuální míru zavinění obou manželů. Bylo vycházeno z toho, že je stejná míra zavinění na straně jich obou.

Soud v tomto případě dospěl k závěru, že správní orgány vycházely ze správně a objektivně zjištěného stavu věci. Ze správního spisu je zřejmé, že o povolení k realizaci uvedených staveb a souhlas orgánu ochrany přírody žádali oba manželé společně. Správní orgán tak neměl pochybovat o tom, že se jedná o aktivitu obou manželů. Pokud vycházel z toho, že se jedná o správu majetku náležejícího do společného jmění manželů, nedopustil se správní orgán žádného pochybení tak, jak vytýkají žalobci v žalobě. Soud proto uvedenou námitku neshledal důvodnou. Nelze přisvědčit žalobcům v tom, že by snad zde bylo dáno, že druhý manžel odpovídá za přestupky spáchané jenom jedním z manželů. V tomto případě je nepochybné, že oba žalobci se na realizaci staveb podíleli a tato skutečnost nebyla žalobci zpochybněna.

Žalobci namítali, že mohlo dojít k promlčení přestupku podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Soud se zabýval touto námitkou a dospěl k závěru, že v případě tohoto přestupku k promlčení nedošlo. Ze znění ust. § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny je zřejmé, že jde o přestupek, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že naruší krajinný ráz nesplněním povinnosti podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jedná se tedy o narušení krajinného rázu, což je stav trvalý. Soud v tomto případě souhlasí se stanoviskem žalovaného v tom, že není podstatné pro běh lhůty to, kdy byla stavba zahájena, ale je podstatná situace, která je dána realizací této stavby. Správní orgán vyšel z toho, že pro přestupkové řízení je podstatné zjištění, kdy ještě deliktní jednání trvalo, nikoli kdy začalo. Žalovaný poukázal na to, že spáchání deliktu bylo prokazováno do října 2010. Pokud by pak bylo vycházeno z roční prekluzivní lhůty, tak ani ta v době rozhodování o přestupku neuplynula, neboť bylo ve věci rozhodnuto žalovaným v srpnu 2011.

Žalobci dále namítali, že správní orgán se nezabýval dostatečně jejich námitkou týkající se jiného postupu ve srovnatelných případech týkajících se jiných staveb, které se nacházejí v přímém sousedství žalobci realizované stavby.

Soud k této námitce uvádí, že se žalovaný zabýval v odvolacím rozhodnutí posouzením této námitky a je třeba dát žalovanému za pravdu v tom, že nebylo žalobci konkretizováno, v čem spatřují nestejný přístup k podobným stavbám. Mohlo se jednat o stavby vybudované v historicky dávné době před účinností zákona o ochraně přírody. Mohou to být stavby, které orgán ochrany přírody shledal jako nenarušující krajinný ráz anebo může jít o stavby, v jejichž případě rovněž probíhá řízení k jejich odstranění. Pokud až v replice k vyjádření žalovaného žalobci poukázali na konkrétní stavbu oplocení v sousedství jejich pozemku, jedná se o skutečnost, k níž se žalovaný v průběhu správního řízení nemohl vyjádřit. Soud proto k této námitce nepřihlédl.

Námitka, která směřuje k tomu, že měla být z rozhodování v této věci vyloučena úřední osoba Ing. J. Š. se soud vyjadřoval již v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku. Ze

správního spisu je zřejmé, že úřední osoba Ing. J. Š. byla úřední osobou v řízení ve věci umístění stavby, jak vyplývá z obsahu správního spisu, a vyjadřovala se k zásahu do krajinného rázu v řízení o umístění stavby. Ve věci přestupku pak nerozhodovala.

Žalobci dále namítali porušení ust. § 131 správního řádu, kdy navrhovali, aby věc byla předána nadřízenému správnímu orgánu, t.j. Ministerstvu životního prostředí.

Soud věc posoudil s ohledem na znění ust. § 131 odst. 1 správního řádu, podle kterého nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně,

- a) týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí,
- b) jde-li o řízení s velkým počtem účastníků (§ 144), nebo
- c) u věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní právní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízených správních orgánů.

Soud po posouzení této věci dospěl k závěru, že v tomto případě požádali žalobci Krajský úřad Středočeského kraje o předání věci Ministerstvu životního prostředí. Samotné Ministerstvo životního prostředí však o převzetí této věci nežádali. Žalovaný správní orgán pak dospěl k závěru, že není důvod předkládat věc nadřízenému orgánu a neučinil tak, jak ve smyslu citovaného ust. § 131 odst. 1 správního řádu mohl učinit. Soud se domnívá, že postup, který zvolil žalovaný, neodporuje v tomto případě ust. § 131 správního řádu.

Soud neshledal v postupu žalovaného ani v postupu správního orgánu I. stupně, pokud jde o rozhodování ve věci přestupku žalobců, žádné pochybení. S odkazem na shora uvedené odůvodnění soud proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci ve věci úspěch neměli, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 17. února 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně